20/02/2020

147 години безсмъртие. София почита йеродякон Игнатий – Васил Левски

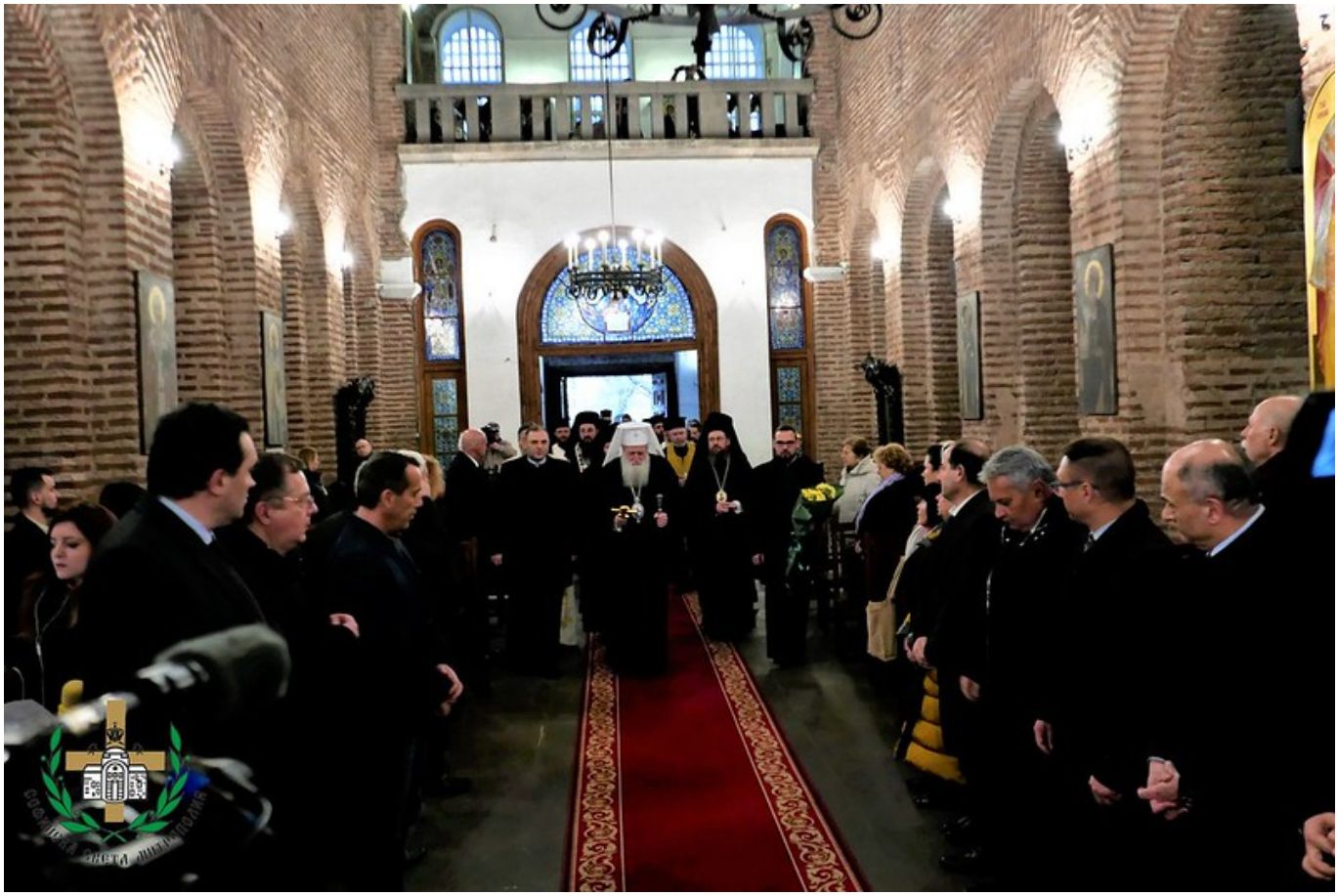

Ден като другите, но не съвсем. България скърби за тебе, Дяконе!

Бесило, бяла, риза и перчем като светкавица пронизват мрака.

За кой ли път във лъвския ти скок, днес търсим жадно смисъл и упора…

А ти ни даде простичък урок – до смърт да си останем честни хора.

Минути за поклон. Да помълчим. Най- святата минута във живота ни.

Ще можем ли дълга си да платим, Апостоле, пред твоята голгота.

(Петранка Божкова)

Духовници, дипломати, държавници, представители на местната власт и

множество граждани застанаха тази вечер в столичния храм „Света София – Премъдрост Божия” със сведени глави и запалени свещи, за да се помолят заедно за упокоение душата на един от най-обичаните синове на майка България – йеродякон Игнатий (Васил Левски).

На 19 февруари, т. г. се навършват 147 години от кончината на най-обичания наш национален герой.

Панихидата по повод годишнината в старинния столичен храм бе отслужена от Негово Преосвещенство Белоградчишки еп. Поликарп, викарий на Софийския митрополит.

Заедно с него съслужиха архимандрит Василий, протосингел на Софийска митрополия, архимандрит Евтимий, ставроф. ик. Ангел Ангелов, духовен надзорник на Софийска епархия, множество свещеници от столични храмове, софийски свещенослужители и седем дякони, ръководени от митрополитския протодякон Иван Петков.

Молитвено участие в панихидата взеха Негово Светейшество Софийския митрополит и патриарх Български Неофит и Мелнишки еп. Герасим, главен секретар на Св. Синод на БПЦ.

В центъра на храма, редом с портрета на приснопаметния йеродякон Игнатий бе поставена и реликвата, която се съхранява в храма – кичур от косите на Дякона. Вероятно от същата коса, която той поверява на майка си да я пази, със заръката: да се опее и погребе, ако чуят, че е загинал, защото се бои, че ще остане неопят и непогребан.

Присъстващите сведоха глава пред подвига на патриота, революционера, православния духовник, изпълнил на дело Христовите заповеди и отдал живота си за своите ближни.

В края на панихидата еп. Поликарп се обърна с възпоменателно слово към изпълнилите храма богомолци. В него той отбеляза, че църковен, православен, морален дълг ни призовава да се съберем в този старинен храм и да отдадем молитвена почит на Апостола, който закърмен с евангелските добродетели до сетния си час осъществява на дело тези добродетели, полагайки душата си за своите ближни, и с това става достоен пример за подражание на поколения българи.

След панихидата, духовенството и гражданството се отправиха в литийно шествие към паметника на Васил Левски. Към тях се присъединиха

президентът на Република България, вицепрезидентът Илияна Йотова, министри, посланици, държавни служители и др. официални лица.

На паметника, издигнат на лобното място на йеродякон Игнатий (Васил Левски), слова в негова памет произнесоха президентът Румен Радев, кметът на Столична община Йорданка Фандъкова и писателката Здравка Евтимова.

“Днес кривиците ни отдалечават един от друг и скриват целта към която вървим като общество.”, каза кметът Йорданка Фандъкова по време на възпоменателната церемония в памет на Апостола.

“Преди 147 години на това място Васил Иванов Кунчев извървява последните си земни стъпки и вместо смърт среща безсмъртие. Вместо забрава – вечна слава. Вместо тъмнина, запалва факела на свободата. За по-малко от три години Васил Левски създава огромен брой тайни революционни комитети из цяла България. Обикаля я стъпка по стъпка, град по град. Научава я име по име, влиза от душа в душа и създава това, което до момента изглежда немислимо – народният стремеж към свобода. Залавя се да работи по чисто български в Българско, а не да се облягаме на вънкашни думи. Делото на Левски е преломно и величаво” – каза в словото си още тя.

Президентът Радев призова да спрем да търсим утеха в историята.

„Време е да се отучим да черпим достойнство от саможертвата на героите ни. Твърде удобно е да се гордеем с чужди подвизи. Свободата и достойнството нито се наследяват, нито могат да се вземат назаем. Всяко поколение води своите битки за тях. Нашата битка за идеала на Апостола е сега….Затова нека днес изправим глави. Нека не забравяме, че всичко зависи от нашите „задружни усилия“. Че времето нас обръща, но и ние него обръщаме. България има нужда от доблестта и усилията на всеки от нас. Нашата мисия не е да оплакваме героите си, а да сбъдваме мечтите им!“ – завърши словото си той.

Особено впечатляваща бе емоционалната реч на писателката Здравка Евтимова.

“Какво е свободата днес, попита тя и даде отговор: „Свободата днес са знанията и уменията, които имаме. Никой не може да ни ги отнеме. Свободата днес е единствената валута, единствената разменна монета, която отваря вратите на България навсякъде по света…Аз си мисля за корумпираните, онези, които късат плът от плътта на България, които крадат от новородените, които крадат от болните, за да пушат пура, която

струва 2000 евро, онези, които имат къщи, тънещи в разкош, но в основата на тези къщи са откраднените пари на болни деца, които чакат много често напразно избавление от болката. Не, България не е по-слаба от предателството. България живее и днес. Почтеността и достойнството живеят и днес. Нито едно бойно знаме, независимо колко голямо е подразделението, не е пленено в битка“ – напомни Здравка Евтимова.

„Искам да кажа за ония българи, които днес не са с нас, а са в чужбина, но те знаят онази пътечка пред родния дом. Те знаят, че няма някой, който да е по-голям от българския изгрев. По-голям и по-красив от българския залез, когато това е залез с достойнство. Защото в залеза се ражда нова България. Защото ние сме научили младите да не се кланят. Аз го вярвам. Искам моите деца да са такива. Искам младите, които срещам да са такива. Нека когато ние сме най-смазани. Когато сме най-долу. Когато сме в мизерия. Да не се прекършим, да не се предаваме. Да мислим и за Левски. Да мислим за нашето бъдеще. Да мислим за децата си, да мислим за България“- призова тя и завърши с думите:

„И ние днес тази вечер не сме се събрали да отбележим 147-годишнината от гибелта на Апостола. Ние днес сме се събрали да ознаменуваме безсмъртието на България. То е в усмивките на нашите деца. Благодарим ти, Апостоле!“

Обсипан с цветя и венци, паметникът на Апостола, отдал живота си за своите ближни, показа по категоричен начин, че българският народ почита своите герои и има нужда от своите родолюбиви водачи.

Бог да прости йеродякон Игнатий и да упокои душата му там, където почиват душите на праведниците!

СОФИЙСКА СВЕТА МИТРОПОЛИЯ

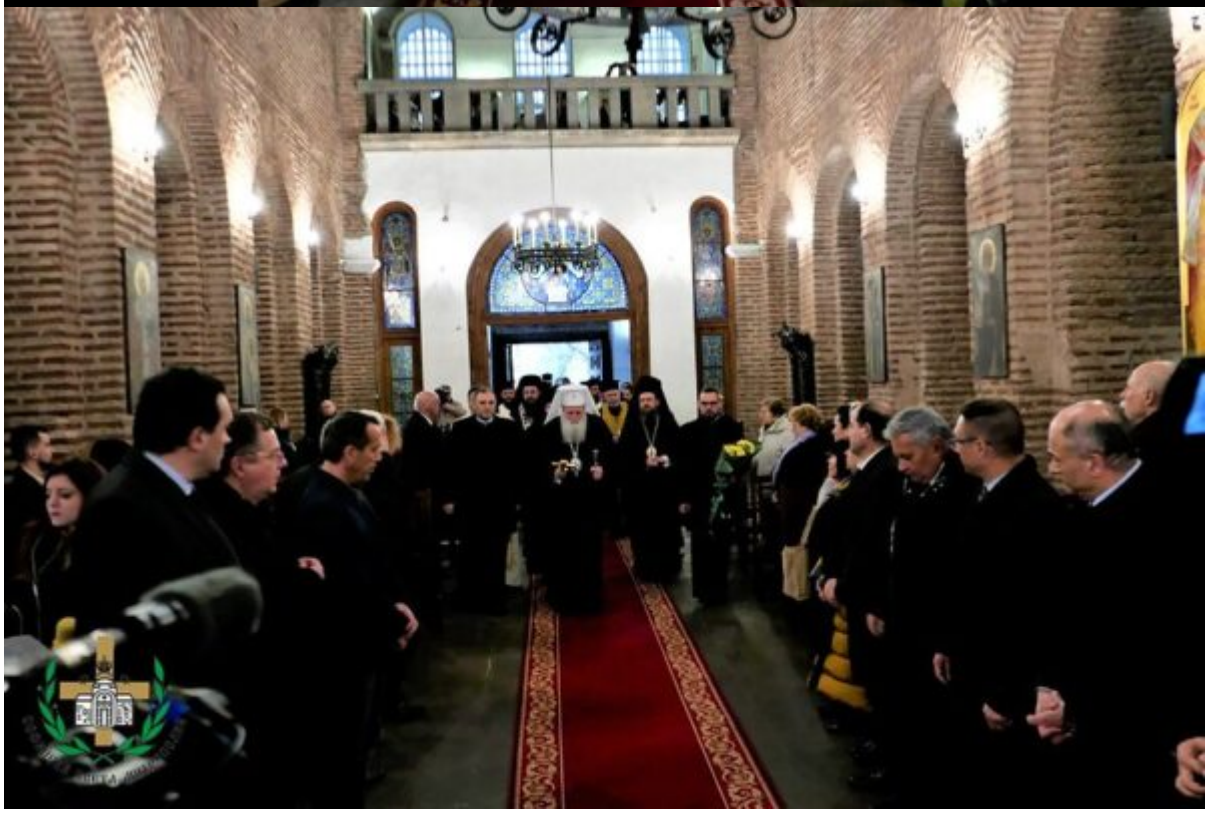

bg-patriarshia.bg